

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Fjerde næstformand (Ole Vig Jensen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Det Politisk-Økonomiske Udvalg. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

11) Første behandling af lovforslag nr. L 245:

Forslag til lov om ændring af toldloven og afgiftslovene. (Gebyrer m.v.).

Af skatteministeren (Fogh Rasmussen).
(Fremsat 23/3 88).

Sammen med denne sag foretoges den under punkt 12 på dagsordenen opførte sag, nemlig:

12) Første behandling af lovforslag nr. L 246:

Forslag til lov om ændring af kildeskatteloven. (Forhøjelse af gebyrer).

Af skatteministeren (Fogh Rasmussen).
(Fremsat 23/3 88).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Forhandling

J. K. Hansen (S):

Der er mange skattetekniske detaljer i de to forslag, som vi behandler nu. De er mere egnet til arbejde i Skatte- og Afgiftsudvalget end lige netop her fra Folketingets talerstol, så de bemærkninger, jeg kommer med her, må være ret så generelle.

Jeg har forstået, at formålet med forslaget til lov om ændring af toldloven og afgiftslovene, altså L 245, og forslag til lov om ændring af kildeskatteloven, L 246, er at nedbringe antallet af restancesager inden for told- og afgiftsområdet og antallet af for sene eller manglende redegørelser for indeholdt A-skat samt at reducere den administrative belastning på de nævnte områder. Spørgsmålet er så, om de to forslag får den virkning, som skatteministeren tror.

I bemærkningerne til L 245 skriver skatteministeren, at der årligt foretages 70.000–75.000 foreløbige fastsættelser af en virksomheds afgiftstilsvær for virksomheder, der ikke indsender angivelser. Det kunne jo tyde på, at der i stedet for – eller samtidig med – dette forslag om gebyrkrav for en sådan foreløbig fastsættelse var behov for bedre oplysning eller en regelforenkling.

Det fremgår af bemærkningerne, at begge forslag skønnes at ville give et årligt merprovenu til staten på 21,9 mio. kr. fra L 245 og på 10-12 mio. kr. fra L 246, altså 32-33 mio. kr. om året. Alle er klar over, at regeringen har behov for de mange penge til udfyldning af hullerne i diverse budgetreguleringskonti, men hvis det provenu skal fastholdes, så tyder det da ikke på, at man skulle få en administrativ reduktion, eller at antallet af restancesager og manglende angivelse af afgiftstilsværet går ned. Enten må man jo regne med, at det går ned, eller også må man regne med, at unøjagtighederne fortsætter, hvis man skal beholde provenuet.

I øvrigt må jeg sige, at vi i Socialdemokratiet ikke er fuldstændig sikre på, at vi vil give regeringen frihedsbrev på at opkræve alle disse gebyrer, som man foreslår i de to forslag. Hertil kommer så, at begge forslag indeholder en række administrative bemyndigelser til skatteministeren. Alene L 245 indeholder – hvis jeg da har talt rigtigt – 40 administrative bemyndigelser til skatteministeren.

I Socialdemokratiet er vi da på det rene med, at det på nogle områder kan være nødvendigt med bemyndigelser, men vi er også af den opfattelse, at mange bemyndigelser af den art flygtiger det politiske ansvar både hos en minister og i Folketinget. Vi må i Folketingets Skatteudvalg se nærmere på behovet for de mange bemyndigelser.

I øvrigt vil vi da tilsige forslagene en positiv og saglig behandling. Det skal der ikke være tvivl om.

Men så kunne man godt komme en lille dråbe malurt i bægeret her til sidst, og det er, at forslag af den karakter som L 245 og L 246 vel egentlig burde fremsættes i begyndelsen af et folketingsår og ikke her i de sidste par måneder, før samlingen slutter. Så havde vi haft god tid til at afklare de mange paragraffer, som lovforslagene indeholder.

Aagaard (KF):

I Det Konservative Folkeparti er vi meget opmærksom på, at vore virksomheders omkostningsniveau ikke øges gennem nye afgifter og gebyrer, som kan forringe vor samlede konkurrenceevne. Vi har efter vor bedste opfattelse behov for at bevare og helst forbedre vor konkurrenceevne i de kommende år.

Er de to forslag, som skatteministeren her har fremsat om forhøjelse af gebyrer, så ikke i strid med denne holdning? Hertil må jeg sige absolut nej.

Det gør jeg af to årsager. For det første er der tale om personer, der fra andre har modtaget A-skat, og ikke, som de er forpligtet til, har redegjort for den, eller som indsender deres momsangivelser for sent, således at myndighederne skal bruge tid på at foretage en foreløbig fastsættelse af et momstilsvær, eller som ikke overholder de betalingsfrister, der er fastsat. Med andre ord: Man må betale for eget sløseri og andres ulejlighed. Det har ikke spor at gøre med skat, idet man 100 pct. sikkert selv kan bestemme, om man vil betale så meget som 1 kr., blot ved at overholde gældende regler og frister.

Den anden årsag er vort ønske om at reducere den administrative ressourcebelastning på dette område. Vi ved, det betyder ekstra arbejde, ulejlighed og ikke mindst kroner for det offentlige, når reglerne ikke overholdes. Derfor finder vi det naturligt, at de, der er årsag hertil, også betaler regningen. Vi så gerne, at staten ikke fik en eneste krone i provenu, men det er sikkert at stille forventningerne for højt.

Med disse generelle bemærkninger skal jeg anbefale de to lovforslag til vedtagelse.

Ejner Larsen (SF):

Lovforslag nr. L 245 skal ifølge skatteministeren nedbringe restancesagerne, og samtidig skal det også nedbringe antallet af for sen eller manglende angivelse inden for told- og afgiftsområdet.

Forslaget er jo, som det også tidligere har været antydnet, alt godt fra havet, det ligger lige fra jomfruhummer til skidtfisk. Vores stilling til det vil afhænge af, hvordan det går i udvalgsarbejdet. Men jeg vil godt sige, at forslaget altså ikke løser de store restanceproblemer, der er på området. Hvis en betaling på 50 kr. for en erindringskrivelse kunne have løst dette problem,

så ville tidligere skatteministre formentlig for længst have indført dette gebyr.

Ifølge forslaget vil gebyret kunne fastsættes administrativt af skatteministeren, det vil sige, at skatteministeren nu får sin egen lille skattekrue til at sidde og dreje på. Det bliver så et instrument for skatteministeren til at sløre skatetrykket.

Skatteministeren foreslår også, at parfumeafgiften skal falde bort for et mindstebeløbs vedkommende på 100 kr. Jeg kom unægtelig til at tænke på, da jeg så det dér med mindstebeløbet for parfumeafgiften, at det har nok også lidt forbindelse med den vilde kamp, regeringen fører for at få afskaffet formueskatten. Man kan sådan ligesom fornemme et eller andet med det befolkningslag dér.

Og så har skatteministeren også – tilsyneladende hårdt presset af EF-Kommissionen – kastet sig over de danske hasselnøddeavlere. Det gør han med chokoladeafgiftsloven i hånden. Skatteministeren har godt nok sagt, at de skal sælge for mindst 10.000 kr. hasselnødder, inden de kommer op i nærheden af afgiften, men det smager jo lidt af diktat fra EF.

Alt i alt skal hele den dér herlighed indbringe ca. 22 mio. kr., og det er min opfattelse, at de penge glimrende kan anvendes i den videre kamp mod snyderiet og i arbejdet med at inddrive de store restancer.

Angående L 246 siger skatteministeren, at ændringsforslagene til kildeskatteloven skal medvirke til at nedbringe antallet af for sene eller manglende redegørelser for indeholdt A-skat, således at den administrative ressourcebelastning nedbringes på det område. Ligeledes skal lovforslaget sikre, at det offentlige får øget dækning for de omkostninger, der er forbundet med særlige ydelser.

Det vil nok være naivt at tro, at forslaget løser problemerne med de store milliardrestancer, som skatteministeren for længst er blevet gjort bekendt med gennem en rapport, der er udarbejdet af en arbejdsgruppe, der er nedsat af Kommunernes Landsforening. Jeg synes nok, at skatteministeren er passiv ud over det forsvarlige vedrørende forhøjelse af gebyret for manglende redegørelse for indeholdt A-skat.

Ministeren har foreslået, at bundgrænsen forhøjes fra 300 kr. til 500 kr., og at overgrænsen forhøjes fra 1.000 kr. til 1.100 kr. Dé kan man synes, at det virker en smule skævt, at

[Ejner Larsen]

bundgrænsen skal hæves med 66,6 pct., mens overgrænsen kun skal hæves med 10 pct.

For at give et eksempel på det, så kan man forestille sig en lille håndværker, der går og arbejder sammen med et par ansatte og kommer 1 dag for sent med at indberette kildeskatten. Deres kildeskat vil nok være ca. 10.000 kr. pr. måned, og med den 1 pct.s-grænse, der nu er, skulle den pågældende så betale 100 kr., men så bliver mindstegrænsen forhøjet fra 300 kr. til 500 kr., så han får et ordentligt klask oven i kasketten. Det vil sige, at han kommer til at betale 250 kr. for hver af de ansatte, fordi han har fået indberettet for sent. Hvis man nu skulle overføre det på en arbejdsgiver, der har 25 ansatte, så skulle han betalt 6.250 kr., men han skal så slippe med 1.100 kr. Og det er da socialt skævt, synes jeg i hvert fald.

Men forslaget skal jo have en præventiv virkning, og derfor skal jeg ikke stå og komme med forslag, men i hvert fald mener jeg, at overgrænsen burde hæves ganske betydeligt, eksempelvis til 2.000 kr., eller hvad vi nu kan blive enige om i udvalgsarbejdet.

Det forslag skal så indbringe en 10-12 mio. kr., og jeg vil nok sige, som jeg sagde om det andet: det ville jo gøre godt, hvis man anvendte det merprovenu, der kom ind her, til at intensivere arbejdet mod skattesnyderiet og for at få opkrævet de store skatterestancer.

Som sagt afhænger stillingen fra vores side af, hvordan udvalgsarbejdet går.

Svend Heiselberg (V):

Venstre kan støtte lovforslag nr. L 245 og L 246. Vi er af den opfattelse, at de, der er med til at forøge den offentlige administration, også skal betale herfor.

Man kunne jo så have det fornemme ønske, at personbeskatningen vil falde tilsvarende med det provenu, som der kommer ind.

Men Venstre kan støtte lovforslagene, og vi kan støtte L 246 med de bemyndigelser, der ligger i lovforslaget, og de tilpasninger og ligestillinger samt de forenklinger, der er.

Aase Olesen (RV):

Når forårssolen skinner, så får vi alle sammen lyst til at gøre hovedrent. Jeg kan forstå, at man har haft en ordentlig rengøringsdag i Skatteministeriet, og det er så det sammenfej fra alle hjørner og kroge, som nu ligger på fejbladet.

Det siger jeg, fordi jeg egentlig synes i lighed med det, som Socialdemokratiets ordfører sagde, at man godt kunne gå over til efterårsrengøring. Det ville være rimeligere, når vi skal gennemgå så mange forskellige ting som her, at man fik sådanne lovforslag noget før og i hvert fald, før fristen for fremsættelse af lovforslag udløb.

Når det er sagt, vil jeg sige, at vi finder langt de fleste af forslagene rimelige. Det er vel nødvendigt en gang imellem at justere satser, og der er også andre begrundelser for at ændre på nogle regler her, som er relativt uvæsentlige.

Jeg vil godt sige om det sidste lovforslag, om ændring af kildeskatteloven, som SF's ordfører fandt var socialt skævt, at det er selvfølgelig meningen med strafgebyrer at forebygge, at folk ikke passer deres terminer og ikke får sendt ind i tide. Derfor er det jo nok rimeligt, at strafgebyret har en vis størrelse.

Men når det er sagt, så vil jeg dog sige, at det er jo ikke så mange år siden, at Folketinget vedtog, at man ikke skulle straffe uhensigtsmæssigt, og sådan et forslag som lovforslag nr. L 246 rammer jo fuldstændig ensidigt de små. Altså foruden at ramme dem, der sjusker og sløser med deres indbetalinger, så rammer det alene de små firmaer, som på grund af overarbejde eller sygdom kommer bagud med betalingerne. De store kører helt anderledes automatiske systemer, og de bliver aldrig ramt af det. Så derfor synes jeg egentlig, at det er meget rimeligt, at man ikke har sat overgrænsen højere.

Glistrup (FP):

En jordbunden fremskridtsprædiken over disse to forslag ville i meget, meget vidt omfang blive en gentagelse af den ordførertale, der allerede er holdt af Socialdemokratiet, eventuelt med lidt boller på suppen i form af nogle af de bemærkninger, som vi har hørt fra De Radikales og SF's ordførere. For ikke at gentage det, der allerede er sagt, vil jeg foretrække at ansøge disse »tekniske« forslag, som økonomiministeren sikkert ville have kaldt dem, i et større ideologisk perspektiv.

Det er helt oplagt, at i dette slagsmål om at forskyde kræfternes parallelogram, som foregår herinde, vil en mægtig, rislende flod som Fremskridtsbølgen have et væld af kilder som grundlag for sin ideologiske udformning. En af

[Glistrup]

de virkelig gode og sunde kilder er en af delta-gerne i samfundsdebatten, som skriver nogle fortrinlige artikler og bøger, bl.a. i bladet Liberal, som er næstformand i Venstre, og som vi i meget, meget vidt omfang henter næring fra. Han bliver også ofte citeret i bladet Fremskridt.

Nu er det jo sådan, at en mand med samme navn, der er skatteminister, ikke altid her i Tinget er i overensstemmelse med det, som denne forfatter skriver i Venstrebladene, og hvor han nu ellers har adgang til at fremføre sine synspunkter. Men vi må da erkende, at disse to forslag er i god overensstemmelse med, hvad vi har læst fra hr. Fogh Rasmussens side – for ham er det – i form af bidrag om gratisprincippet, at folk selv skal betale for de udgifter, de forvolder, og ikke skal have offentlige tilskud. Derfor er der megen sund bærekraft i de forslag, der her er fremsat.

Men ulven i bedstemors skikkelse var også rørende for den lille Rødhætte, og Fremskridtspartiet er jo dette Folketings lille Rødhætte. Vi må erkende, at nok er hammen pæn, men det, der jo i virkeligheden er tale om her, er, at det er ulven – finansministeren – der skal skaffe dækning for sin finanslov 1989, og derfor er det blevet denne forårsrensning og ikke den efterårsrensning, som fru Aase Olesen efterlyste. Det er jo simpelt hen finansministeren, der har rendt rundt til alle ministerier og sagt: Nu skal vi skaffe penge, nu skal vi forhøje gebyrerne. Og så får vi i dag lidt på skatteområdet; en anden dag er det på jagttegn, kørekort, pas, eller hvad der ellers leveres af ydelser.

Det er alt sammen ganske fortrinligt og udmærket, overensstemmende med dette sunde syn på gratisprincippet, men vel at mærke under én eneste forudsætning, nemlig at man ser det i den rigtige finanspolitiske sammenhæng. Skal man have Fremskridtspartiets støtte til disse forslag, skal man derfor inddrage dem i de finanslovsforhandlinger, som Fremskridtspartiet meget, meget gerne ville have været med i med henblik på finansloven for 1989, som man burde være begyndt at forhandle allerede for et par måneder siden, og som vi håber på bliver forhandlet meget, meget tidligt. Så vil vi mægtig gerne gå ind for disse to lovforslag og for en lang række andre gebyrreguleringer, som repræsenteres af alle de tomme ministerstole, vi kan se her i salen. Så vil det sikkert være fornuftigt at tage det med ind dér, men vel at mærke,

når man har fået talt sammen, hvad der på disse 72 steder, hvor ombudsmanden tillader reguleringer, eller hvor Folketinget eventuelt kan gå med til det – om det er skilsmissebevillinger eller navneattester, eller hvad der er tale om – at vi så får modregnet, altså simpelt hen siger: Disse gebyrforhøjelser modsvarer en forhøjelse af den skattefrie bundgrænse, altså en nedsættelse af skatten svarende til en bundfradragsforhøjelse på måske 1.200 kr., måske 2.500 kr., når vi får lagt det hele sammen. Så er der mening og perspektiv i det. Men denne snigende form for socialisme og faktisk udvidelse af den offentlige sektor, som er det, der foregår ved disse to lovforslag og den serie af andre tilfælde, hvor Rødhætte bliver udsat for sin bedstemor, der i virkeligheden er ulven, står vi ikke model til, for vi har efterhånden luret, hvad der ligger bag ved det: simpelt hen finansministerens begær efter at få en større offentlig sektor. Skal vi derfor stemme om disse to forslag isoleret, altså uden at de indgår i en finanslovsaftale, som Fremskridtspartiet er part i, stemmer vi nej. Men hvis vi får adgang til at være med i en finanslovsaftale, vil vi meget, meget gerne lade disse forslag og deres søskende, som der jo findes i snevevis af, gå med ind i en sådan finanslovsaftale, hvis den netto formindsker den offentlige sektor ved at angribe gratisprincippet, som dette er et angreb på. Sådan er Fremskridtspartiets ideologiske holdning til det.

Med hensyn til detaljerne skal jeg igen henvise til hr. J. K. Hansens fortrinlige tale her i dag.

Preben Møller Hansen (FK):

Det var ynkeligt at høre ordføreren for Fremskridtspartiet, hr. Glistrup, ligefrem trygle, tige og bede regeringen om at få lov til at komme med i diskussionerne om den kommende finanslov. Det var ynkeligt, men det er nok begrundet i den omstændighed, at hr. Glistrup er sat tilbage i rækken, i stolerækken, mens fru Pia Kjærsgaard har overtaget førerrollen. Tidligere stillede Fremskridtspartiet jo selv 1.800 ændringsforslag til finanslovsforslaget og fremstillede sig som det eneste parti i Danmark, der overhovedet havde en idé om, hvordan en finanslov skulle være, men nu er man åbenbart kommet på andre tanker.

De to lovforslag, som vi behandler her, adskiller sig ikke væsentligt fra de lovforslag, der kommer og er kommet fra regeringen. Det er alt

[Preben Møller Hansen]

sammen et spørgsmål om at inddrive flere skatter. Hvornår kommer der egentlig et lovforslag, der tager sigte på at bedre vilkårene for befolkningen? Jeg er godt klar over, at skatteministeren kan sige: Jamen herregud, vi har jo været med til at bevilge arbejdsgiverne et yderligere beløb, således at de får 30 mia. kr. i tilskud om året, og derfor er vi selvfølgelig med til fra regeringens side at give noget til den danske befolkning. Men det var ikke netop i den retning, jeg mente; det var selvfølgelig til den brede del af befolkningen. Hvornår kommer der fra denne regering et forslag, der tager sigte på at gøre det bedre for befolkningen? Det tror jeg ikke man skal håbe på, for så tror jeg nok, at håbet er lidt for lysegrønt.

Men det, der står tilbage, er, at de to forslag kan man komme med nogle ideer til.

For det første er det rigtigt, at der er en lang række arbejdsgivere, der ikke indbetaler de tilbageholdte skatter til tiden, og det er naturligvis urimeligt. Uanset hvem vi måtte være og hvilken politisk opfattelse vi har, strider det mod den retsbevidsthed, de enkelte mennesker har.

Når man har en lovgivning, der indebærer, at arbejdsgiveren tilbageholder en vis del af lønnen, som skal indbetales til staten, skal indbetalingen selvfølgelig foregå efter de retningslinier, der er nedfældet i lovene. Men sådan er det ikke; tværtimod. Mange arbejdsgivere tilbageholder bevidst pengene, fordi det er en økonomisk fordel, idet man på den måde får en kassekredit ud over det almindelige til en meget lav rente. Hertil kommer, at arbejdsgiverne har en lang snor, før de skal indbetale skatterne.

Så vidt jeg er orienteret, kan danske skibsredere beholde pengene i seks måneder, før de afregner, og det vil sige, da de inddriver 600 mio. kr., at de får en kassekredit på 300 mio., som er ganske gratis. Går man så længere ud og siger, at de har 12½ pct. i feriepenge plus søgnehellighedsferiepengene, har de faktisk en god kassekredit, som vi skatteborgere kommer til at betale yderligere skat til, for at skatteministeren kan få pengene hjem.

Jeg har så tit tænkt på, hvorfor man ikke bærer sig lidt anderledes ad. Det er jo sådan, at hovedparten af danske lønmodtagere får deres penge via Multi-Data. På Multi-Data-sedlen står der skattetræk så meget, løn så meget, AU så meget osv. Hvorfor kan man ikke lave en

ordning, hvorefter bankerne pr. automatik indbetaler det beløb, som er trukket af mandens eller kvindens løn, via Multi-Data, således at det bliver indbetalt til tiden? Hvis arbejdsgiveren skal have det renteprovenu, der bliver, kan man jo sige, at de kan få renten i de 10 dage, eller hvor meget det nu måtte være, de har dem. Man kunne i dag rent teknisk sagtens lave en ordning, der sikrede, at staten fik de penge, der rettelig tilhører den i form af skatter. Det er kun et spørgsmål om, at man rent teknisk sætter ind for at få gennemført en sådan ordning. Vi ser f.eks. i spørgsmålet om kartoffelkurens konsekvenser, at når det drejer sig om en fattig arbejder, der har købt noget på afbetaling, kan man godt få oplysningerne via bankerne. Det vil sige, at det faktisk er muligt at gøre noget sådant.

Det andet forslag går ud på at forøge ekspeditionsgebyrerne. Jeg synes, det er for dårligt, at vi her i landet har denne gebyrordning. Var det ikke en idé at ændre den oldnordiske tankegang, der ligger bag gebyrordningerne, og idømme de pågældende virksomheder en kanonstor bøde, hvis ikke de indbetalte til tiden? Så er man fri for rykkerbreve, og man er fri for det vældige apparat, der sættes i gang. Jeg tror, det er 75.000 henvendelser, man bliver fri for, i det øjeblik arbejdsgiverne ved, at de skal betale en kæmpebøde, hvis ikke de indbetaler til tiden. Det vil spare enormt på arbejdskraften, og pengene vil komme ind pr. ret omgående. Men det er selvfølgelig et spørgsmål om at komme ud af vanetænkningen, komme væk fra den normale fremgangsmåde og betræde nye stier. Det er her, jeg mener, der mangler noget både i den forrige og i den nuværende regering, når det drejer sig om at drive disse penge ind.

Eller er det sådan – det ved jeg jo ikke, men det kunne tænkes – at man netop laver en lovgivning, der giver arbejdsgiveren mulighed for at få en overordentlig billig kassekredit? Hvis man er en arbejdsgivervenlig regering, fremmer man selvfølgelig de økonomiske interesser for dem, man repræsenterer. Men jeg ved, at Socialdemokratiet tidligere har haft regeringen, og de har vel ikke haft samme synspunkter. Hvorom alting er, burde man under alle omstændigheder overveje, om ikke der er andre måder at gribe sagen an på end den, man griber den an på for nærværende.

Så vil jeg gerne stille ministeren et spørgsmål. Der er en lang række ændringer og regler –

[Preben Møller Hansen]

nu hvor hasselnødderne er fremme – der er en del af en harmoniseringsproces inden for EF. Jeg vil gerne spørge, om ministeren kan bekræfte, at min opfattelse er rigtig, eller om der er tale om en fejltagelse. Og hvis det, jeg siger, er rigtigt, hvorfor giver man så ikke udtryk for, at det er nødvendigt for os at harmonisere hele denne stribe? Det er jo formålet med vort medlemskab af EF. Jeg tror, at man som befolkning er interesseret i at vide, hvad det egentlig er, der foregår. Frem for at man siger, at der blot er tale om en ajourføring i op- og nedadgående retning, tror jeg, det er bedre, at man siger ligeud: Her er der tale om en harmoniseringsproces.

Vi er i den situation, at vi ikke sidder i udvalget, men vi vil da gerne give udvalget disse synspunkter med på vejen. Måske kan de bruges, måske kan de ikke, men hvorom alting er, tager vi selvfølgelig stilling til lovforslaget, når det fremkommer, efter at det har været behandlet i udvalget, og det er jo slet ikke så dårligt endda.

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Allerførst vil jeg gerne sige tak for den alt-overvejende positive modtagelse af de to lovforslag. Det er rigtigt, som hr. Glistrup siger, at der er en del taktik i dem, men der er i høj grad også en del politik.

Jeg vil godt tage mit udgangspunkt i noget af det, hr. Glistrup var inde på, idet han talte om ideologi i forbindelse med disse gebyrforslag. Det synes jeg egentlig ikke er noget ringe udgangspunkt for en diskussion om disse forslag, og hr. Glistrup sagde i virkeligheden på det punkt mange fornuftige og rigtige ting af principiel art om gebyrpolitik.

Det er meget vigtigt for mig at understrege, at de gebyrer, som der her er stillet forslag om, har det særlige ved sig, at borgerne, skatteyderne, har mulighed for at undgå at komme til at betale dem, nemlig ved at indsende forskellige angivelser rettidigt og ved i det hele taget at undgå, at det offentlige påføres ekstra administration i form af udsendelse af rykkerskrivelser.

Den reelle baggrund for disse forslag er, at der påføres det offentlige merudgifter til administration, når der skal udsendes erindringskrivelser, når der skal laves foreløbige fastsættelser af momstilsvær, når der sendes momsangivelser for sent ind, når der afleveres fortoldningsangivelser for sent til toldvæsenet osv. osv.

Alle disse for sene afleveringer påfører det offentlige ekstra administrative udgifter, og det er for at dæmpe disse, at vi foreslår dels indførelse af nogle nye gebyrer, dels en ajourføring af nogle eksisterende gebyrer.

Så siger hr. Glistrup, at det, regeringen i virkeligheden er ude på, bare er at skaffe dækning på finansloven og i øvrigt at skabe mulighed for en faktisk forøgelse af den offentlige sektor.

Det synes jeg er en meget upræcis – for nu at udtrykke det blidt – beskrivelse af hensigten med disse forslag, for jeg ville da hellere, at det offentlige sparede disse administrative merudgifter ved, at skatteyderne indsendte angivelser m.v. rettidigt, end at det offentlige får en stor indtægt ved disse gebyrer, der skal pålægges, når der afleveres for sent, når det offentlige skal sende rykkerskrivelser osv.

Hr. Glistrup kan selvfølgelig på én måde have ret i, at det er for at skaffe dækning på finansloven, men jeg ser hellere, at det sker ved, at angivelser m.v. indsendes rettidigt, hvorved det offentlige sparer administrative udgifter, end ved en stor indtægt fra gebyrerne. Derfor er det heller ikke rigtigt, at disse forslag kun sigter på at skaffe plads til en faktisk forøgelse af den offentlige sektor, og det er heller ikke rigtigt, når hr. Preben Møller Hansen og hr. Ejner Larsen siger, at der her bare er tale om nye skattestigninger, eller, som hr. Ejner Larsen var inde på, at skatteministeren her har fået sin egen lille skatteskrue. Jeg tror nok, at hr. Ejner Larsen vil medgive mig, at med det syn, regeringen og jeg har på skattetrykket, er det ikke attraktivt at skaffe sig nye skatteskruer og i hvert fald slet ikke at dreje på dem, og det er heller ikke min hensigt. Tværtimod er det, som jeg nævnte før, således, at det allerbedste vil være, at der spares administrative udgifter ved en mere hensigtsmæssig adfærd fra skatteydernes side, nemlig ved rettidig indsendelse.

Herved har jeg i virkeligheden også svaret hr. J. K. Hansen, som siger, at forslagene dækker over, at regeringen har behov for pengene, og spørgsmålet er så, om vi i virkeligheden får provenuet ind, hvis skatteyderne ændrer adfærd og betaler til tiden.

Jeg kan kun gentage, hvad jeg før sagde, at skulle det gå sådan, at vi får mindre indtægter på gebyrerne end forudset i forslagene, betyder det til gengæld nogle administrative besparelser i den anden ende, fordi de mindre indtægter

[Skatteministeren]

dækker over, at det offentlige ikke har så store omkostninger til administration i forbindelse med for sene indbetalinger. Hvad enten vi får pengene på den ene eller den anden måde, giver det selvfølgelig en forbedring af finansloven, men det var rarest at få den gennem mindre udgifter.

Jeg deler i øvrigt rent principielt hr. J. K. Hansens betænkeligheder ved, at der indsættes for mange administrative bemyndigelser i lovene, men jeg tror, hr. J. K. Hansen må give mig ret i – og jeg synes også, jeg kunne ane det i hr. J. K. Hansens indlæg – at i praksis vil det, da vi her taler om relativt små gebyrer fordelt over rigtig mange områder, være noget upraktisk, om man hver eneste gang skal sætte hele lovgivningsapparatet i sving for at få en almindelig prisjustering, og det er det, der er baggrunden for, at der er indsat bemyndigelsesbestemmelser; men jeg kan da i hvert fald tilkendegive, at det ikke er min agt at misbruge disse bemyndigelser.

Jeg mener, hr. J. K. Hansen sagde, at den slags bemyndigelser forflygtiger ansvaret. Jeg vil snarere vende det om og sige, at det skærper ansvaret – også for en skatteminister.

Fru Aase Olesen fandt det helt rimeligt, at overgrænsen for gebyrer ved for sent indsendt eller manglende redegørelse for indeholdt A-skat ikke var sat højere, og heri er jeg enig. Der er tale om en meget nøje afvejning af forskellige hensyn.

Jeg forstod på det punkt ikke helt hr. Ejner Larsens synspunkter, men kunne måske minde om, at SF, da gebyret senest blev forhøjet i 1985, stillede forslag om, at overgrænsen skulle forhøjes til 1.500 kr. Jeg har svært ved at se, at det skulle gøre den sociale balance – hvis man overhovedet kan tale om en sådan her – mere rimelig, men muligvis har jeg misforstået de synspunkter, som hr. Ejner Larsen gav udtryk for.

Endelig stillede hr. Preben Møller Hansen et konkret spørgsmål vedrørende hasselnødder, og det er rigtigt, at hasselnødder såmænd også er omfattet af denne såkaldte forårsrensning. Jeg vil da gerne bekræfte, at det forslag, som er stillet, og som betyder, at råstofafgiften, der hidtil kun har omfattet importerede nødder og kerner m.v., nu også skal omfatte produkter, der er avlet i Danmark, har sit udspring i, at EF-Kommissionen har gjort gældende, at rå-

stofafgiften er i strid med Romtraktaten, da den kun rammer importerede produkter. Der er altså ikke, som hr. Preben Møller Hansen nævnte det, tale om en – hvad skal vi sige? – afgiftsharmonisering. Der er vel snarere tale om, at det er et konkurrencelighedssynspunkt, der er gjort gældende fra Kommissionens side, og derfor har jeg fundet det rimeligt at foreslå en afgift også på produkter, der er avlet her i Danmark, men sådan at producenter med en årlig omsætning under 10.000 kr. ikke skal svare afgift. Dermed mener jeg der er taget et rimeligt hensyn både til de synspunkter, der er ført frem af EF, og til de danske nøddeavlere.

(Kort bemærkning).

Preben Møller Hansen (FK):

Der må være noget, der står uklart for dem, der lytter til skatteministerens bemærkninger, idet skatteministeren gjorde rede for – som svar til SF's ordfører – at der ikke var tale om, at skatteministeren havde sin egen lille private skatteskrue. Det harmonerer ikke med bemærkningerne til lovforslaget og heller ikke med den praktiske virkelighed, for sådan som forslaget foreligger, indbringer de forhøjelser, der her sker, ca. 33 mio. kr. til statskassen, dette baseret på tallene fra sidste år. Det vil sige, at man, da man fremsatte forslaget til finanslov, havde en klar forestilling om, hvad omkostningerne til de forskellige ministerier og deres ressortområder androg, og som følge deraf må man selvfølgelig have taget højde for de omkostninger, der er forbundet med at sende rykkerskrivelser etc. Derfor kan jeg ikke se andet, end at hr. Glistrup og også hr. Ejner Larsen har ret i, at der er tale om en skatteinddrivelse på ca. 33 mio. kr. Andet kan jeg ikke få ud af denne diskussion, det må jeg beklage.

Så stillede jeg også det spørgsmål, om ikke det var en idé at lave et bødesystem i stedet for de mange rykkerskrivelser. Det harmonerer jo fint med Venstres politiske opfattelse, at man skal lette arbejdsbyrden inden for det offentlige. I det øjeblik der skal betales en stor bøde, vil arbejdsgiveren selvfølgelig betale pengene ind til tiden, så undgår man disse rykkerskrivelser, og det vil lette arbejdspresset betydeligt, at man ikke skal sende 75.000 rykkerskrivelser ud, sådan som det ifølge bemærkningerne sker nu. Det fik jeg ikke noget svar på.

Jeg sagde samtidig ...

Fjerde næstformand (Ole Vig Jensen):

Taletiden er udløbet.

Preben Møller Hansen (FK):

Nå, det er rigtigt. Jeg snupper ordet en gang til.

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Når jeg vil fastholde, at disse gebyrforslag ikke er udtryk for en skatteskrue, der skal drejes yderligere på, har det sit udspring i, som jeg også var inde på i mit svar, at jeg da allerhelst ser, at der kommer nogle færre af disse gebyrindtægter, fordi det jo betyder, at der betales og indsendes til tiden og det offentlige derfor ikke påføres ekstra omkostninger til administration. Af den grund er der ikke tale om en skatteskrue.

Så skal jeg blot tilføje, at regeringen overhovedet ingen planer har om at indføre store bøder i forbindelse med for sene indsendelser, angivelser m.v.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagenes overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Fjerde næstformand (Ole Vig Jensen):

Jeg foreslår, at lovforslagene henvises til Skatte- og Afgiftsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

13) Første behandling af lovforslag nr. L 241:

Forslag til lov om ophævelse af lov om sømandsskat.

Af skatteministeren (Fogh Rasmussen).

(Fremsat 23/3 88).

Sammen med denne sag foretoges de under punkterne 14 og 15 på dagsordenen opførte sager, nemlig:

14) Første behandling af lovforslag nr. L 242:

Forslag til lov om særlige fradrag til sømænd m.v.

Af skatteministeren (Fogh Rasmussen).

(Fremsat 23/3 88).

15) Første behandling af lovforslag nr. L 243:

Forslag til lov om ændring af forskellige skatlove. (Beskatning af sømænd m.v. Ophævelse af lov om sømandsskat).

Af skatteministeren (Fogh Rasmussen).

(Fremsat 23/3 88).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Forhandling

Erling Christensen (S):

Sømandsskattebogen skal ophæves pr. 1. januar 1989. Den opnår så at holde 30-års-jubilæum som Danmarks første kildeskattebog.

Den skat, man i 1959 regnede med skulle være en definitiv skat, er nu administrativt besværlig og dyr.

Fra 1989 skal sømænd omfattes af de skatte-regler, der gælder for alle andre, dog således – ifølge bemærkningerne til lovforslag nr. L 242 – at sømændenes generelle beskatningsniveau ikke ændres, da de nuværende fradrag ændres til et særligt fradrag for henholdsvis udenrigs-fart og nærfart.

Vi vil dog godt under udvalgsarbejdet se lidt på, om de nye fradrag rammer rigtigt i forhold til det nuværende skattniveau.

Socialdemokratiet støtter principperne i de tre lovforslag. Her tænker jeg særlig på afbu-reaukratiseringen, som i bemærkningerne til lovforslag nr. L 241 opgøres til besparelser for stat og kommuner på tilsammen 16–18 mio. kr.

Jeg ved, at de kommunale skatteforvaltninger ser frem til lovforslagenes vedtagelse, fordi ligningsarbejdet vil blive lettere. Jeg ved også, at man i den anden ende af kommunkontoret, i den økonomiske forvaltning, igen vil slå ud med armene og sige: Regeringen og Folketinget gør det igen – omflytter indtægter mellem de offentlige kasser! Kommunerne taber og amterne vinder 85 mio. kr. – sådan bredt sagt.

Den virkelige verden er mere detaljeret. Fordelingen af tabet på de 85 mio. kr. rammer selvfølgelig de kommuner hårdest, der har mange sømænd boende; den fordeling fremgår ikke af lovforslagene. Jeg ser heller ingen udførligere bemærkninger om, hvorledes regeringen tænker sig at kompensere kommunerne for tabet.